

Nepřestávejte Bohu děkovat (Bible Kol 2,7)

Jako desetiletá jsem byla s rodiči na návštěvě u tehdy asi padesátiletého, kněze. Postihla ho paradentóza a tak právě přišel o všechny zuby. Dívala jsem se na něho s úctou. Nechápala jsem, jak to Bůh tomu hodnému knězi mohl udělat. Pak jsem se ho zeptala: „Otče Josefe, to teď musíte být na Pána Boha pěkně našťvaný, že? Zlobíte se na něho moc, že dovolil, aby vám zuby vypadaly?“ To jsem ho rozesmála. Odpověděl mi, že je moc rád, že mu zuby padesát roků sloužily. Když slyším časté české brblání na všechny možné ztráty v životě, vzpomínám na slova kněze, který se uměl podívat z druhé strany a být Bohu vděčný.

Nárokujeme si vše, co mají druzí ... Okamžitě potřebujeme všechno, co vidíme. Neumíme si počkat. Kde převládá pocit nárokování, tam už není místo pro úžas, překvapení, následně vděčnost. Spokojený dokáže být jen ten, kdo dokáže být vděčný. **Když se člověk naučí děkovat ...** *Nic jsme si na svět nepřinesli a také si nic nemůžeme odnést. Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím (Bible 1 Tim 6,6-8).* **Mnozí vyhlízejí 'velké štěstí' a přehlédnou tak mnoho krásného ...** Je třeba se otevřít i běhu všedních dní, neboť i to v sobě má kousek pravého štěstí. **Vděčnost nám otevírá oči i pro sebe sama ...** Rádi bychom měli jiné tělo, jiné nadání, jiné možnosti. Začneme-li pokukovat po tom, co nemáme, nedokážeme děkovat za to, co nám bylo darováno. **Vděčnost proměňuje, a rozjasňuje temnoty ...** O sv.Filipu Neri se traduje, že se modlil: „Pane, děkuji ti, že dnes věci neproběhly tak, jak jsem si přál já, ale tak, jak jsi to chtěl ty.“ Kdo se takto dokáže ohlízet, prožité v sobě proměňuje ve zdroj radosti a pokoje.

Požehnaný čas přeje Noela

Zdroj <http://www.vira.cz/Texty/Clanky/Vdecnost-pusobi-radost.html>